

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਪਰਮੇਂਦ ਕੋਹਲੀ ਜੇ.

ਸੰਤ ਸਹਾਰਾ ਕਾਲਜ ਆਫ ਆਯੁਰਵੇਦ,

ਬਠਿੰਡਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ — ਜਵਾਬਦਾਤਾ

2009 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 17149

19 ਮਈ, 2011

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950— ਆਰਟ. 226— ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ, 1970— ਐਸ. ਐਸ. 13-ਏ ਅਤੇ 22— ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ 50 ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲੇ ਬੀ. ਏ. ਐੱਮ. ਐੱਸ. ਕੋਰਸ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ— ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ— ਕਾਲਜ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਅਤੇ ਕਾਊਂਸਲਿੰਗ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ— ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਕਮੀਆਂ— ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਦਾਖਲੇ— ਇਸ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ— 1970 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਲਜ— ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ— ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਰਥਪੂਰਣ ਸੁਣਵਾਈ— ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ— ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਨੁਦਾਨ ਦੂਰ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ 2009 ਦੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿਰਫ ਡਾਕਖਾਨੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਵਾਇਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਧਾਰਾ 13 ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਅੱਗੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਆਧਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸੁਣਵਾਈ - ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

(ਪਰਾ 31)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਸਕੀਮ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਮੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵੀ ਮਸ਼ੀਨੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ, ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮਨੁੱਖੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਮੈਡੀਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ

ਸਰਵਜਨਕ ਮਹੱਤਤਾ ਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਤੇ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ "ਡਾਕਘਰ" ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪਰਾ 32)

ਰਾਜੀਵ ਆਤਮਾ ਰਾਮ, ਅਰਜੁਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ,
ਐਡਵੋਕੇਟ, /ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਐਸ ਐਸ ਸੰਧੂ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ।

ਅਮਰ ਵਿਵੇਕ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਆਰ-2 ਲਈ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕਵਿਤਾ ਅਰੋੜਾ, ਏ.ਏ.ਜੀ.

ਪਰਮੋਦ ਕੋਹਲੀ, ਜੇ.

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 27 ਅਗਸਤ, 2009 ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਮਲਕੀਅਤ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਦੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ (ਅਨੁਲੱਗ ਪੀ-14); ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ *ਮੰਦਾਮਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਦੀ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 (ਅਨੁਲੱਗ P-15) ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੀ ਸੋਧ/cl arification ਦੁਆਰਾ।*

ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ:

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਠਿੰਡਾ ਵਿਖੇ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਗੈਰ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਵੈ-ਵਿੱਤੀ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਹੈ। ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਸੈਸ਼ਨ 2007-08 ਲਈ 50 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਐਂਡ ਸਾਇੰਸ (BAMS) ਕੋਰਸ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੈਡੀਕਾ ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰਲ ਕਾਉਂਸਿਲ ਐਕਟ, 1970 ਦੁਆਰਾ। ਐਕਟ 2002 ਦੇ ਐਕਟ 52 (28 ਜਨਵਰੀ, 2003 ਤੋਂ ਲਾਗੂ) ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 2003 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 58 ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੀ ਗਈ ਸੀ। 7 ਨਵੰਬਰ, 2003 ਤੋਂ) ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2007 ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਪੱਤਰ *ਰਾਹੀਂ* ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ

ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ 50 ਸੀਟਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲੇ ਬੈਚਲਰ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਭਾਰਤ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰਲ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ, 1970 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਸ਼ਨ 2007-08 ਲਈ ਆਯੁਰਵੈਦਾਚਾਰੀਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ।

(3) ਪੈਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੈਧ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਰਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬੈਚ ਕੋਰਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅੰਤਮ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਲੋੜੀਂਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਧਿਆਪਨ ਅਮਲੇ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀ.ਸੀ.ਆਈ.ਐਮ.ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੈਚ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕੋਲ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 31 ਅਗਸਤ, 2008 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ 2008-09 ਦੌਰਾਨ ਕੋਰਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਆਰਜ਼ੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ 2007-08 ਲਈ 50 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਦੇ ਬੈਚਲਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਚ 2009 ਵਿੱਚ 18 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਕੋਰਸ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ 50 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬੈਚ ਨੂੰ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ 2008-09 ਲਈ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ 2008-09 ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 29 ਅਗਸਤ, 2008 ਦੇ ਕਾਲਜ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਲਈ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 9 ਸਤੰਬਰ, 2008 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ (ਅੰਕੜਾ P-4) ਸਾਲਾਨਾ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਖਲੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ/ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3. ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕਾਲਜ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਂਝਾ ਦਾਖਲਾ ਟੈਸਟ ਲਈ ਜਾਰੀ ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ 2009-10 ਲਈ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੋ ਹੋਗੇ ਨੇ ਆਪਣੇ 21 ਅਗਸਤ, 2009 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ 2009-10 31 ਅਗਸਤ, 2009 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਹ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਜ ਨੇ 2 ਸਤੰਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਹੋਈ ਪਹਿਲੀ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ- ਕਾਲਜ ਨੂੰ 15 ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੌਰਾਨ 5 ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੂਜੇ ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਫਟ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 10 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਨਾਲ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ।

(6) ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 2009 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਚਨਚੇਤ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੰਜ ਕਮੀਆਂ ਦੱਸਦਿਆਂ 27 ਅਗਸਤ, 2009 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ- ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। -ਦੇ (5) ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰਲ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ, 1970।

“(i) ਕਾਲਜ ਨੂੰ 2007-08 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਖਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸੀ.ਸੀ.ਆਈ.ਐਮ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਤੱਕ ਦੇ ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ ਦੇ 80% ਪੂਰਕ ਭਾਵ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 16 ਅਧਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ 13 ਯੋਗ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ।

(ii) ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ 02 ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ (ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ+ਰੀਡਰ) ਹਨ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 50% ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ i.e. 06 ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸੀ.ਸੀ.ਆਈ.ਐਮ. ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(iii) ਓਪੀਡੀ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਔਸਤ ਹਾਜ਼ਰੀ ਘੱਟ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 100 ਮਰੀਜ਼ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

(iv) ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ, ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(v) ਨਾਨ ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਵੀ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1 ਸਤੰਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਜਵਾਬ/ਅਨੁਪਾਲਨ

ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੰਜ ਕਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

“(i) 30 ਜਨਵਰੀ, 2009 ਨੂੰ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ- ਕਾਲਜ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਲਾਸਾਂ ਸਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਫਸਟ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਲਈ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਇਮਤਿਹਾਨ 20 ਫਰਵਰੀ, 2009 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਬੈਚ ਨੂੰ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪੇਸ਼ੇਵਰ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਰੀਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਕਲਾਸਾਂ ਲਈ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। 30 ਜਨਵਰੀ, 2009। ਪਹਿਲੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੋਰਸ ਲਈ, ਸੀਸੀਆਈਐਮ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਲੋੜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਫ ਸੱਤ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਸਮੇਂ 20 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸੌਂਪੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 19 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ 3 ਜੁਲਾਈ, 2009 ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਰਾਹੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੇਜੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਇਸ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ-7/ਏ ਵਜੋਂ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। .

(ii) ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੀਸੀਆਈਐਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਰੀਡਰ ਸਨ।

(iii) ਓਪੀਡੀ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਓਪੀਡੀ ਦੇ ਮਰੀਜ਼, ਨਿਰੀਖਣ ਸਮੇਂ, 88 ਨਹੀਂ, 58, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਕੈਂਪਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕੈਂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਹੋਈ ਹੈ।

(iv) ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ, ਰੀਡਰਾਂ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰਾਰਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮਰਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਲਜ ਦੀ ਇਮਾਰਤ CCIN ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰਾਂ, ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਲੈਕਚਰਾਰਾਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਮਰੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

(v) ਨਾਨ-ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਾਨ- ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਸੀਸੀਆਈਐਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਸਟਾਫ ਦੀ ਸੂਚੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ

ਗਈ ਸੀ।

(8) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੋਲ ਲੇਜ 2 ਸਤੰਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਮਨੋਨੀਤ ਸੁਣਵਾਈ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਬੰਧ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਾਪੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਨੋਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ-8.

(9) ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਕਾਰਡ ਨੋਟ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹਰੇਕ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਹੈ

ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ (ਅਨੁਲੱਗ P-6) ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮਿਲਣ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ 16 ਸਤੰਬਰ, 2009 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਿਆਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਕਮੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਜੋ ਕਿ 17 ਸਤੰਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਦੂਜੀ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(10) ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 15759 ਆਫ 2009 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ- ਕਾਲਜ ਫਾਰ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀ। ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ 2009-10 ਲਈ ਦੂਜੀ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਰਾਹੀਂ।

(11) ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਸ਼ਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਵੀ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:-

“ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕਰੇਗੀ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਸੰਸਥਾ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ।

ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਤੁਰੰਤ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਬੈਚ ਦੇ ਅਦਾਲਤੀ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ

ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।”

(12) ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ 33 ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ 10 ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਖਲ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, 24 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਤੰਬਰ, 2009 (ਅਨੁਲੱਗ P-12) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ- ਕਾਲਜ ਦੇ ਪੰਜ ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਹਾਲਾਂਕਿ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 (ਅਨੁਲੱਗ P-14) ਨੂੰ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਦੇ ਬੈਚਲਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(13) ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:-

“ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਰਤੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਦੇ ਪੱਤਰ *ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ*, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਅੱਜ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਦਾਖਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕਮੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਕਾਦਮਿਕ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਲਜ/ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਾਅ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ।”

(14) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਾਅ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(15) ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ

ਦੇ ਨਾਲ, ਚੁਣੌਤੀ ਹਨ:-

- (1) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 12/14 ਜੂਨ, 2008 ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿੱਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“*ਯੂਜੀ ਕੋਰਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ ਦੇ ਪੂਰਕ ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 80% ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

*33% ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ (ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ + ਰੀਡਰ) ਵਜੋਂ।

ਪੀਜੀ ਲਈ ਵਾਧੂ ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

*ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਖੇਤਰਫਲ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ 40,000 ਵਰਗ ਫੁੱਟ ਕਵਰਡ ਖੇਤਰ ਦੇ 32,000 ਖੇਤਰ ਦੇ 80% ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

*100 ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਹਸਪਤਾਲ ਪੂਰਵ-ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਵਿਦਿਆਰਥੀ-ਬੈੱਡ-ਅਨੁਪਾਤ 1:2 ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

- (2) ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਤਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ the Act ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

- (3) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ “ਅਨੁਲੱਗ ਪੀ-14” ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ ਗੈਰ-ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਸੰਬਰ 09, 1996 ਦੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ

ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ 1996 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 19050
 (ਅਨੁਲੱਗ ਪੀ-18) ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(16) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦਿੱਲੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਧਿਆਪਨ ਅਤੇ ਗੈਰ ਅਧਿਆਪਨ ਸਟਾਫ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ CC1M ਦੀਆਂ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

ਸ੍ਰ. ਨੰ.	ਸੀ.ਸੀ.ਆਈ.ਐਮ. ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ	ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ
1	6 ਲਈ ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਪੇਸ਼ੇਵਰ: 7	
2	19 ਲਈ ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ: 16	
3	ਨਾਨ-ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ: 98	102

(17) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਦਿੱਲੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ 80% ਸਟਾਫ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(18) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜੀਵ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਕੋਰਸ ਹੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ 7 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਨਾ ਕਿ 16 ਦੀ। ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੂਜੇ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਲ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 16 ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 19 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਨ-ਟੀਚਿੰਗ ਸਟਾਫ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ 98 ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 102 ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਨ। ਨਿਰੀਖਣ ਦੌਰਾਨ ਅਧਿਆਪਨ ਅਮਲੇ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ 1 ਅਧਿਆਪਕ ਘੱਟ ਸੀ ਭਾਵ ਲੋੜੀਂਦੇ 7 ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ 6 ਅਧਿਆਪਕ ਉਪਲਬਧ ਸਨ।

(19) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰਲ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਾਲਣਾ ਬਾਰੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ

ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਦੌਰਾਨ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

(20) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਨ।

(21) ਸੈਂਟਰਲ ਕੌਂਸਲ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਸਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਵਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫੈਕਲਟੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਦੌਰਾਨ

ਕਾਲਜ ਨੇ 20 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਕਾਲਜ ਨੇ 4 ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਅਤੇ 5 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ 19 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਵਾਧੂ 5 ਅਧਿਆਪਕ ਅਯੋਗ ਹਨ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ, ਪੀਜੀ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਯੂਜ਼ੀ ਅਤੇ ਪੀਜੀ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਲਜ ਕੋਲ ਸਿਰਫ 14 ਅਧਿਆਪਕ ਸਨ, ਨਾ ਕਿ 16 ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਗੋਪਾਲ ਅਨੀ ਦਾਸ ਨੇ "ਕਾਯਾਚਿਕਿਤਸਾ" ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਮਡੀ (ਮਾਨਸਰੋਗਾ) ਵਿੱਚ ਪੋਸਟ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੈ।

(22) ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ CCIM ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵੀ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮਾਨਤਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(23) ਮੈਂ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

(24) ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ-1 ਦੇ

ਤਹਿਤ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਵਿੱਚ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਲਜ ਵੱਲੋਂ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਬੈਚ ਨੂੰ ਕੋਰਸ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਤੱਕ ਇਹ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 8/9 ਸਤੰਬਰ, 2008 (ਅਨੁਲੱਗ P-4) ਰਾਹੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਾਲਾਨਾ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲੈਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ / ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਅਤੇ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਅਤੇ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਬਾਅਦ ਦੇ ਅਚਨਚੇਤ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਕਮੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(25) ਜਵਾਬਦੇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ, ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਾਜ਼ਾ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਸਿਫਾਰਸ਼ 13 ਜੂਨ, 2010 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਭਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਆਯੂਸ਼ ਨੇ ਫਿਰ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਮੈਡੀਸਨ ਐਂਡ ਸਾਇੰਸ ਕੋਰਸ ਲਈ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਮੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ:-

- (26) ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ 14 ਯੋਗ ਅਧਿਆਪਕ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ 32 ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 04 ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ (ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ-ਐਲ-ਰੀਡਰ) ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 13 ਉੱਚ ਫੈਕਲਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।
- (2) ਇੱਥੇ 2.35% ਬੈੱਡ ਆਕੂਪੈਂਸੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ 60% ਬੈੱਡ ਓਕੂਪੈਂਸੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
- (3) ਪ੍ਰਸੂਤੀ ਅਤੇ ਸਟ੍ਰੀਰੇਗਾ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਅਧਿਆਪਕ ਨਹੀਂ
ਕੁਮਾਰ ਭ੍ਰਿਤਜ ਕਾਯਾਚਿਕਿਤਸਾ, ਸ਼ਾਲਜ, ਸ਼ਾਲਕਜ ਅਤੇ ਪੰਚਕਰਮ।”

(26) ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 2010 ਦੀ ਸੀ.ਐੱਮ. ਨੰ. 7992 ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਾਪਦੰਡ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦਵਾਈ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਨੇ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ

ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(27) ਇੰਡੀਅਨ ਮੈਡੀਸਨ ਸੈਂਟਰਲ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ, 1970 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਭਾਰਤੀ ਦਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਿਆਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀਆਂ, ਮੈਡੀਕਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਾਕਟਰੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਭਾਰਤੀ ਦਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਾਰੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਡਰਾਫਟ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 36 ਦੀ ਧਾਰਾ (j) ਧਾਰਾ 36 ਦੇ ਕਲਾਜ (i) ਅਤੇ (j) ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਲੋੜਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ:-

(28) ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ, ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਾਕਟਰੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਬੋਰਡ ਵਿੱਚ, ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਅਧਿਐਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਸਿਖਲਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਹਾਰਤ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ;

(29) ਭਾਰਤੀ ਦਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਲਈ ਸਟਾਫ਼, ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ, ਰਿਹਾਇਸ਼, ਸਿਖਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਮਿਆਰ।

(28) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 15 ਮਾਰਚ, 2004 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇਣ, ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਫੀਸ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਿਕਾਰਡ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਯੁਰਵੈਦਿਕ ਕਾਲਜ ਅਤੇ ਅਟੈਚਡ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਿਆਰ ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਬਾਰੇ ਨਾਨ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਾਪੀ ਵੀ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਨੁਬੰਧ ਆਰ-2 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਅਤੇ 36 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਪਦੰਡ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਮਰ ਵਿਵੇਕ, ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ 1970 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਅਤੇ 36 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

"2. ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ।— (1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਦਰਭ ਹੋਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ,—

XXX XXX XXX

(g) 'ਨਿਰਧਾਰਤ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ।

(29) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਪਦੰਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 13-A of the ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਕਾਲਜ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਿਆਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵੱਡੇ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਪਦੰਡ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕੋਈ ਵਜ਼ਨ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(3 0) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਮੁੱਖ ਜ਼ੋਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1970 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13-ਏ ਅਤੇ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੋ-ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜੀਵ ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਨਵਾਂ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਆਦਿ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅੰਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਕਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ 1970 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13-A of the ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਤ ਐਬਸਟਰੈਕਟ ਇੱਥੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ?—

“13 ਏ. (1) ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।

(a) ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ; ਜਾਂ

(b) ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ-

(i) ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਉੱਚ ਕੋਰਸ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਸਮੇਤ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਪੋਸਟ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕੋਰਸ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਸ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਡਾਕਟਰੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(ii) ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਪੋਸਟ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਕੋਰਸ ਸਮੇਤ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਾਖਲਾ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ।

xxx xxx xxx

(2) ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੁਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਕੀਮ ਅਜਿਹੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਰਜੀਹੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(4) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ-

(a) ਜੇਕਰ ਸਕੀਮ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦਿਓ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਲਈ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੋਂਦਰੀ ਕੌਸਲ;

(b) ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਯੋਜਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਹਵਾਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੋ।

(5) ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਕੋਂਦਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿਓ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ ਜਾਂ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਸਿਵਾਏ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ:

ਬਸ਼ਰਤ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ ਜਿਸਦੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਸਕੀਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਅਜਿਹੀ ਸਕੀਮ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਕੀਮ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ।

xxx

xxx

xxx

(8) ਕੌਸਲ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਅਧੀਨ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਕੋਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਕਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ:-

(a) ਕੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਉੱਚ ਕੋਰਸ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਅਧੀਨ ਕੋਂਦਰੀ ਕੌਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੈਡੀਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ;

- (b) ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਜੋ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਾਂ ਉੱਚ ਕੋਰਸ ਖੋਲ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਦਾਖਲਾ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤ ਹਨ;
- (c) ਕੀ ਸਟਾਫ਼, ਸਾਜ਼ੋ-ਸਾਮਾਨ, ਰਿਹਾਇਸ਼, ਸਿਖਲਾਈ, ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ
* ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਜਾਂ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਨਵੇਂ ਕੋਰਸ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਾਖਲਾ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਕਰਨਾ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
- (d) ਕੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਢੁਕਵੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਜਾਂ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇ ਕੋਰਸ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਵਧੀ ਹੋਈ ਦਾਖਲਾ ਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਕੀਮ ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ;
- (e) ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵੀਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਉਲੀਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; -
- (f) ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਦਵਾਈ;
- (g) ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "

(31) ਸੈਕਸ਼ਨ 13-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਗੈਰ-ਅਬਸਟੈਂਟ ਕਲਾਜ਼ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਜਾਂ ਕੋਰਸ ਆਦਿ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਓਵਰ-ਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਲਜ ਜਾਂ ਕੋਰਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ

ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਜਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਕੋਲ ਭੇਜਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਕੇਂਦਰੀ ਪਰਿਸ਼ਦ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸਕੀਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਕੀਮ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਮਿਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਕੀਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਪ ਭਾਗ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਮੰਗ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਟੂ ਸਬ - ਸੈਕਸ਼ਨ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ 8 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਰਾਏ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਕੋਰਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਲਜ ਕੋਲ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੈਡੀਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਲਪਿਤ ਹੋਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਧਾਰਾ 13 ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਰਾਏ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਮੁੱਚੀ ਕਵਾਇਦ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਿਚਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਜਾਂ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ। ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ

ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (5) ਅਤੇ (8) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅੰਤਮ ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਹੈ। 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਦੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਡਾਕਖਾਨੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀਸੀਆਈਐਮ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਧਰ. ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਵਾਇਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (8) ਅੱਗੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸ਼ਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਕੁਦਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹਨ।

(32) ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੈਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਅਸਲ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੰਜ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਫੈਕਲਟੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਵੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾ. ਗੋਪਲਾਨੀ ਦਾਸ ਮਾਨਸਰੋਗਾ ਵਿੱਚ ਪੋਸਟ

ਰੈਜ਼ੋਲੂਟ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਕਾਯਾਚਿਕਿਤਸਾ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਨੁਸੂਚੀ P-21 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਾਯਾ ਚਿਕਿਤਸਾ" ਮਾਨਸਰੋਗ ਦਾ ਇੱਕ ਸਹਿਯੋਗੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਪੰਨਾ 109, 78,62, 88 ਅਤੇ 144 'ਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਸੈਕੰਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ (ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ) ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ 22 ਅਤੇ 13-ਏ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਢਿੱਲੇ ਮਿਆਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2007 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 9 ਸਤੰਬਰ, 2008 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਅਨੁਲੱਗ ਪੀ-4), ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਾਲਾਨਾ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਸਕੀਮ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਮੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜਵਾਬ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵੀ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਵੀ ਮਸ਼ੀਨੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ, ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਡੀਕਲ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਨਤਕ ਮਹੱਤਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। . ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਏ ਅਤੇ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਿਰਫ "ਡਾਕਘਰ" ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(33) ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, 13 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 ਅਤੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 2009 (ਅਨੁਲੱਗ P-6 ਅਤੇ P-14) ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਸ਼ਨ 2009-2010 ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਵੀ ਕਮੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਜਵਾਬ ਮੰਗਣ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਸੋਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਂਦਰੀ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ। ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਵਾਲੇ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੀ ਟੀਮ ਤਾਇਨਾਤ ਕਰੇਗੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਨਵੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗੀ।

(34) ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮਿਤੀ 26 ਅਕਤੂਬਰ, 2010 ਨੂੰ LPANo ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। 2010 ਦਾ 1397 ਅਤੇ 10 ਦਸੰਬਰ, 2010 ਦਾ ਹੁਕਮ 2010 ਦੇ ਸੀ.ਐਮ. ਨੰਬਰ 17572 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

SAINT SAHARA COLLEGE OF AYURVEDA, BATHINDA v.
UNION OF INDIA AND ANOTHER
(*Pertnod Kohli, J.*)

22

ਡੋਲਮਿਨ